



نوشته خواهند شد؛ یعنی زمانی که نویسندگان بتوانند خاطرات و تجربیات خود را باور کنند، سپس تجزیه و تحلیل کنند و از دل هر کدام از آنها داستانی باورنکردنی اما واقعی خلق کنند. کووید ۱۹ تأثیر مستقیمی بر زندگی نویسندگان و وضعیت کاری آنها گذاشت. بی ثباتی اجتماعی - اقتصادی بدون شک در آثار آنها انعکاس خواهد داشت. به عقیده انوار به همین دلیل، طی سال های آینده باید شاهد افزایش تعداد اتوبیوگرافی های نویسندگان باشیم که هر کدام شیوه و روش دست و پنجه نرم کردن با این ویروس و عواقبش را به تفصیل شرح داده اند. به گفته انوار، از سوی دیگر با وجود مشاهده استیصال علم در برابر کرونا، انتظار می رود ژانر داستان های معنوی و مذهبی داغ تر از پیش شود و درونمایه هایی مانند مجازات، رستگاری، نیایش، شیطان و... به داستان ها جانانه ورود پیدا کنند. اما نویسندگان داستان های علمی - تخیلی بیکار نخواهند نشست و احتمالاً با دریافت الهام های متعدد از ویروس کرونا و قرنطینه جهانی، داستان هایی تازه خلق خواهند کرد. اگرچه پیش از این نویسندگان این ژانر تصویر فراگیر شدن ویروسی مرموز و بی رحم را در ذهن مخاطبان خلق کرده بودند اما این بار با تجربه کردن آن می توانند ابعاد تازه ای به این موقعیت اضافه کنند و فصل تازه ای را در ادبیات علمی و تخیلی بگشایند.

◀ در تاریک ترین پستوهای تاریخ، همیشه و همیشه روزه ای باریک اما پرنور از امید وجود داشته که در کوران ها چراغ راه شود. هنر که هر بار در بزرگراه های مختلف دست یاری به سوی انسان ها دراز کرده و چه آفریننده و چه مخاطب را سرشار از امید و انگیزه و الهام کرده، یکی از روزه های است که رد پایش در جای جای تاریخ به چشم می خورد.

طی یک سال اخیر که جهان آلوده به ویروس کرونا است، شکل و شمایل بسیاری از چیزها دستخوش تغییرات کوچک و بزرگ شده است. هنر یکی از آنهاست که با شیوع ویروس کرونا و به انزوا کشاندن انسان ها دچار تغییراتی بنیادین شد. آنچه در ادامه می خوانید چکیده ای است از نظرات هنرمندان و گالری دارهایی که اعتقاد دارند ویروس کرونا - بدون ارزشگذاری - سبب پوست اندازی هنر شده است: پس از آزادسازی فرانسه، پیکاسو گفت: «من جنگ را نقاشی نکردم، اما بدون هیچ تردیدی جنگ در نقاشی های من است»؛ همانگونه که امروز ویروس کرونا برخی از انسان ها را کمی تحت تأثیر قرار داده و مابقی را شدیداً متأثر کرده است، تأثیرات جهانی مملو از تنهایی و قرنطینه بر هنرمندان و گالری ها متنوع است اما هم اکنون آثار به یادماندنی در حال خلق شدن است که به وضوح بیانگر این دوره هستند بدون آنکه لزوماً توصیف کننده آن باشند.



# چهره هنر پس از ماسک کرونا

## ترویج تصویر انسان تنها

طی دوران قرنطینه، کالوم اینز اثری خلق کرد که رنگ و تَن و بعد را به شکل منحصر به فردی به نمایش می گذارد؛ اثری که در یک سیاهی مرموز غوطه ور شده اما با تابش نور، حس امید به مخاطب القا می شود. این استاد آستره اسکاتلندی هرگز هیچ اثری را به این اندازه مرزبندی شده نکشیده است. او یکی از هزاران هنرمندی است که با شیوع ویروس کرونا و قرنطینه، فصل تازه ای در سبک و آثار هنری اش آغاز شد. از سوی دیگر، ابیگل بوچر، روزنامه نگار ادبی به همراه دو همکار خود تحقیقی درباره تأثیرات ویروس کرونا در حوزه ادبیات کرده که نتایج آن اگرچه قابل پیش بینی نیست اما تأثیرگذار و روشنگر است. براساس تحقیقات او میزان مطالعه افراد طی دوران شیوع کرونا بیش از پیش شده است و منظم تر از قبل مطالعه می کنند. برخی افراد که پیش از این علاقه به کتاب خواندن نداشتند، دچار عادت مطالعه شده اند. جنیفر چارلسون کارگزار ادبی در آژانس ادبی چارلسون و لرنر به روزنامه لس آنجلس تایمز گفته که انتظار دارد پس از دوره کرونا، تعداد کتاب های غیرداستانی درباره تنهایی بیشتر شود. در حوزه داستان هم احتمالاً برخی نویسندگان با روی آوردن به ژانر رئالیسم جادویی موقعیت کنونی را به رشته تحریر در بیاورند. اگرچه برخی روانشناسان اعتقاد دارند شیوع ویروس کرونا چشم انداز شخصی انسان ها را تغییر نداده و تنها برخی خصوصیات و عقاید آنها را تشدید کرده است. شاید همین اتفاق هم در هنر روی بدهد. غیرقابل پیش بینی نیست که تأثیر نزدیک به یک سال انزوا و قرنطینه در هنر انعکاس خواهد یافت و آثار بیشتری درباره تنهایی انسان خلق خواهد شد. با وجود تمامی مدیوم های هنری، شاید ادبیات نماینده بهتری در این میان باشد و بتواند با خلق تصویری بدیع از انسان تنهای امروزی، بر ضرورت وحدت تأکید بیشتری کند، چرا که ادبیات واکنش انسان به برخی رویدادها، شرایط و بی نظمی ها و انقلاب هاست. نادیا انوار روزنامه نگار ادبی اعتقاد دارد بهترین رمان ها پس از پایان ویروس کرونا

## پلتفرم های آنلاین، دریچه ای رو به مخاطبان جهان

پیکاسو طی دوران جنگ، هرگز از نقاشی هایش رونمایی نکرد اما پلتفرم های آنلاین آثار تازه را از دل انزوای هنرمندان بیرون می کشد و در معرض دید قرار می دهد. این دستاورد، نوآوری و انعطاف هنر معاصر است. با شیوع ویروس کرونا، درهای بسیاری از گالری ها، موزه ها، سینماها، کتابخانه ها و دانشگاه ها شکسته شد و محدودیت زمانی و مکانی از میان رفتند و جهانشمولی خصبه تمام آثار هنری شد. داراگ هوگان گالری داری است که اعتقاد دارد در دوران پاندمیک نیاز به اتصال و ارتباط بیش از پیش شده است و هنر یکی از پیشروان و نقش های اصلی در پاسخ به این نیاز است. او می گوید: «به نظر من الان دیگر وقت هر کاری کردن نیست. تصمیم ها به کندی گرفته می شوند و اکنون زمان توقف و تفکر است. پاندمیک تغییرات در هنر را افزایش داده است. حالا دیگر هر هنرمند، مخاطبانی به وسعت جهان دارد. اکنون زمان انتخاب برای ما گالری دارها است یا باید از موقعیت کنونی بهر اسیم یا گامی به جلو برداریم و به دیجیتال شدن دست دوستی بدهیم. این دوران باعث تغییرات عمیقی در هنر و نحوه ارائه هنر می شود». رویارویی با ویروسی که پیش از این تنها در افسانه و تخیلاتمان مجال ابراز داشت، تجربه ای بدیع و گزنده بود. همه ما طی این دوران به اندازه کافی طعم تنهایی، ترس، نگرانی و استیصال را چشیدیم و بی آنکه به آن آگاه باشیم تا سال ها آثار این تجربه را در کشکول ذهنی مان حمل خواهیم کرد. اما این دوران هم مانند هر آنچه از ابتدای تاریخ بر بشر گذشته، می تواند به نقطه عطفی تبدیل شود که با هوشیاری و دقت نظر سویه مثبت سنگین تری پیدا کند. بدون شک نبرد با این ویروس به پیروزی می انجامد اما شاید به قیمت تغییر بسیاری از چیزها از جمله هنر. شاید این تغییر باعث خلاقیت، اصالت و الهام بیشتر شود؛ کسی چه می داند؟